

Arrest

nr. 249 474 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CORNELIS
Filip Williotstraat 30/102
2600 BERCHEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat H. CORNELIS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 7 september 2019 België binnen met hun paspoort, en wat verzoeker betreft ook zijn identiteitskaart, en verzoeken op 11 september 2019 om internationale bescherming. Op 13 mei 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van El Salvador en afkomstig van San Salvador, waar u uw hele leven hebt gewoond. De laatste zeven jaar voor uw vertrek woonde u in de wijk Soyapango. U werkte als bediende in een call center. U bent wettelijk gehuwd met G. D. F. D. A. (...) op 16 april 2017.

Jullie hebben samen een minderjarige dochter, F. G. I. B. (...), geboren op 16 september 2017. Uw buurt staat onder de controle van de bende MS-13. In december 2018 werd u benaderd door een bendelid toen u terugkwam van uw werk. Hij vroeg u of u politie of militairen had gezien bij de bushalte. U zei dat u niemand had gezien en dat u van uw werk kwam. Het bendelid vroeg vijf dollar. U had maar drie dollar op zak. U gaf hem dit geld en stapte verder naar huis.

In februari 2019 werd u opnieuw benaderd door bendeleden van MS-13. U was samen met uw echtgenote inkopen gaan doen en zag dat er bendeleden bij de ingang van een steegje waar jullie heen moesten stonden. Twee bendeleden hielden u tegen. Een ander bendelid zei tegen u dat hij u daar nog nooit had gezien en haalde zijn vuurwapen boven. Eén van de bendeleden herkende u en zei dit tegen de andere bendeleden, waarop u mocht vertrekken en u naar huis kon gaan.

Op 27 juni 2019 was u op de terugweg van uw werk naar huis. U kwam aan een kruispunt waar u bendeleden van MS-13 zag staan. U dacht dat ze u niks zouden doen en bleef doorstappen. Opeens werd u omringd door vijf bendeleden. Ze vroegen u van waar u was en zeiden dat ze u daar nog nooit hadden gezien. U zei dat u in de buurt woonde en zei dat u uw documenten kon tonen of dat ze het konden vragen aan mensen in de buurt. Eén van de bendeleden beval u om uw broek naar beneden te trekken om te zien of u tatoeages had. Hij had een vuurwapen en laadde dit wapen. Mensen van het vlakbij gelegen restaurant kwamen op het tumult af. De eigenares van het restaurant zei dat u van de buurt was en dat ze u moesten respecteren. Het bendelid bleef volhouden dat hij u nog nooit had gezien. Een ander bendelid zei dat ze u naar een veld moesten brengen waar ze mensen vermoorden. De eigenares van het restaurant maande aan tot kalmte en stelde voor om uw familie op te bellen zodat zij konden bevestigen dat u van de buurt was. Eén van de bendeleden bleef roepen "maak hem af". Een werknemer van het restaurant is naar uw familie gegaan. Uw schoonmoeder en schoonbroer kwamen. Uw schoonmoeder kende het bendelid die beweerde u niet te kennen en vroeg waar hij mee bezig was. Hij zei dat hij niet iedereen kon vermoorden omdat dit de aandacht van de politie en de militairen zou trekken. Een bendelid zei dat ze u nooit meer wilden zien.

Omdat u zich onveilig voelde in uw eigen buur verhuisde u op 29 juni 2017 naar het huis van een tante in Merliot Sabana.

Verder verklaarde u te vrezen voor de kidnapping van uw dochter. Uw vrouw werd verschillende keren lastiggevallen wanneer zij met jullie dochtertje op stap was.

U verliet El Salvador op 6 september 2019 en kwam in België aan op 7 september 2019. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 11 september 2019. Bij terugkeer naar El Salvador vreest u de bendeleden van MS-13 waarmee u problemen had op 27 juni 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart en persberichten over de algemene veiligheidssituatie in El Salvador neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest voor vervolging in El Salvador door de bende MS-13, die uw buurt controleert.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, moet worden gesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging werd gevisieerd door een criminele bende. U was niet politiek actief (CGVS Vragenlijst CGVS, vraag 3) en uit uw verklaringen blijkt dat u nooit problemen hebt gekend met de autoriteiten in El Salvador (CGVS Vragenlijst, vraag 1, 2, 3 en 7). U heeft, naast de problemen met de bende MS-13 die u hebt uiteengezet, geen andere problemen vermeld (CGVS Vragenlijst en CGVS, p. 9, p. 10, p. 11, p. 12). Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die er op zouden wijzen dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoek om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde bedreigingen door bendeleden en gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden.

U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u of uw familie gevisieerd wordt door bendeleden van de MS in El Salvador. Uit uw verklaringen blijkt dat uw aanvaringen met de bendeleden van MS 13 incidenteel waren. Uit de door u aangehaalde feiten blijkt dat u het toevallige slachtoffer werd van machtsvertoon en pestgedrag van bendeleden die uw wijk controleerden. Bendeleden die u niet kenden spraken u aan op straat. Een keer werd u gevraagd 5 dollar te geven. Twee andere keren werd u gevraagd om uw identiteit aan te tonen. Na de betaling van 5 dollar en na vaststelling van uw identiteit kon u uiteindelijk uw weg verderzetten.

Zo verklaart u dat u op 27 juni 2019 op de terugweg van uw werk werd tegengehouden door bendeleden. Ze vroegen wie u was en zeiden u nooit gezien te hebben. U verklaart dat de betrokken bendeleden u niet aan het opwachten waren en dat ze daar rondhingen (CGVS, p. 13). U verklaart niet te weten of zij een probleem hadden met u persoonlijk hadden of dat ze u echt niet kenden (CGVS, p. 13). Later, nadat u met echtgenoot hebt kunnen overleggen, verklaart u weliswaar dat het bendelid die zei dat hij u niet kende dit deed omdat hij een oogje had op uw vrouw (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u dit pas later zegt, verklaart u dan weer dat u echt niet weet waarom hij u iets zou willen aandoen en dat dit een reden zou kunnen zijn (CGVS, p. 16). Na tussenkomst van omstanders en uw schoonmoeder, die een van de bendeleden kende en die op haar beurt zelf gekend is in de buurt omdat uw schoonvader gekend is als de "koning van het ei" omdat hij gratis eieren aan de bendeleden gaf (CGVS, p. 11), kon u uw identiteit bevestigen en kon u gaan. U stelt dat de bendeleden u op het einde van het incident zeiden dat ze u, ondanks de bevestiging van uw identiteit, niet meer wilden zien. U denkt dat ze dit zeiden omdat ze altijd als winnaars uit zoiets willen komen (CGVS, p.16). Deze verklaring wijst niet op een persoonlijke en gerichte bedreiging. Dat uw schoonfamilie tot op heden nog steeds zonder problemen in de wijk woont bevestigt die vaststelling (CGVS, p.11).

Verder verklaart u dat u in december 2018 benaderd werd door een bendelid die u vroeg of u politie of militairen had gezien bij de bushalte. U zei dat u niemand had gezien. Het bendelid vroeg vijf dollar, u gaf hem drie dollar en stapte verder naar huis (CGVS, p. 12). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u om een specifieke reden werd aangesproken en bovendien hebt u met dat specifiek bendelid geen problemen meer gekend (CGVS, p. 13). Ook beweert u dat u in februari 2019 u samen met uw echtgenote aan een steegje werd tegengehouden door bendeleden. Een bendelid zei dat hij u nog nooit gezien had en haalde een vuurwapen boven. Een ander bendelid herkende u en zei dit tegen de andere aanwezige bendeleden, waarop zij tegen u zeiden dat u naar huis mocht gaan (CGVS, p. 12). Ook hier blijkt geenszins dat de ontmoeting tussen u en de bendeleden meer dat toevallig was. Betreffende deze twee aanvaringen met bendeleden van MS 13 dient overigens te worden opgemerkt dat u, nadat u uw asielmotieven had aangehaald, gevraagd werd of u voor juni 2019 al problemen had gekend met de bendelenden. Hierop antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 10). Wanneer u ter bevestiging geconfronteerd wordt met deze verklaring antwoordt u affirmatief (CGVS, p.10). Dat u deze incidenten niet onmiddellijk aanhaalt maar pas na dat u hiertoe al ruimschoots de gelegenheid heeft gehad doet afbreuk aan de waarachtigheid en ernst ervan.

Wat betreft uw vrees voor kidnapping van uw dochter dient eveneens te worden opgemerkt dat u dit element pas aanhaalde op het moment dat u expliciet wordt geconfronteerd met uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken hierover. De ernst ervan is dan ook in het gedrang. U beweerde dat bendeleden uw vrouw bij verschillende gelegenheden vroegen om haar dochter vast te pakken en dat uw vrouw dit weigerde (CGVS, p. 12). Uw echtgenote verklaarde in dit verband dat bendeleden haar tegenhielden en zeiden dat haar dochtertje heel mooi was, te mooi om een dochter te kunnen zijn van jullie. Ze wilden uw dochter vastpakken. Uw vrouw was bang dat uw dochter gekidnapt zou worden (CGVS (...), p. 7). Uit uw verklaringen noch uit de verklaringen van uw vrouw kan worden afgeleid dat de vrees voor kidnapping van uw dochter speculatief en hypothetisch is, doch niet gestoeld is op ernstige concrete feiten.

Uit bovenstaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u in El Salvador het slachtoffer bent geweest van een daadwerkelijke vervolging of dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het slachtoffer zou van vervolging en er desgevallend een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit, nationaliteit en reisroute, die niet ter discussie staan. De door u neergelegde persberichten betreffen de algemene veiligheidssituatie in El Salvador maar hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie (CGVS, p. 8). De opmerkingen van uw advocaat met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud doen geen afbreuk aan de vaststelling dat u geen band met de Vluchtelingenconventie aannemelijk maakt of aan de vaststellingen inzake de ernst of zwaarwichtigheid van de door u aangehaalde feiten.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008,

§ 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie

waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van El Salvador en afkomstig van San Salvador, waar u uw hele leven hebt gewoond. U hebt steeds in de wijk Soyapango gewoond. U werkte als verkoopster in een kledingzaak, waar u zo'n twee jaar hebt gewerkt. U bent wettelijk gehuwd met F. L. N. A. (...) op 16 april 2017. Jullie hebben samen een minderjarige dochter, F. G. I. B. (...), geboren op 16 september 2017 (DVZ (...)).

*Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot F. L. N. A. (...):
(...)*

U legt eveneens uw paspoort en identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming beroept u zich op de zelfde motieven als de motieven die door uw echtgenoot werden ingeroepen. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De beslissing luidt als volgt:
“(...)”*

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Uw paspoort en uw identiteitskaart bevestigen uw identiteit en nationaliteit, die niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van dit middel betogen verzoekende partijen dat zij vervolging vrezen omwille van één van de criteria van het Verdrag van Genève, met name het behoren tot een sociale groep. Zij zetten dit als volgt uiteen:

“In de bestreden beslissingen oordeelt verwerende partij dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij omwille van hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging werden gevisieerd door de criminele bende.

De ruime interpretatie van het begrip ‘sociale groep’ zoals verduidelijkt door UNHCR in de richtlijnen van 2002’ waarbij de twee strekkingen (1: ‘beschermdede eigenschappen’ of ‘onveranderbaarheid’; 2: ‘sociale perceptie’) als alternatieve en niet als cumulatieve voorwaarden worden beschouwd, werd in de Belgische wetgeving overgenomen en zo mogelijk nog verruimd.

Artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet stelt:

“(…)”

Van belang is de vaststelling dat de woorden ‘met name’ zoals ze zijn opgenomen in de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna vermeld als: ‘Kwalificatierichtlijn’) werden vervangen door de ruime bewoordingen ‘onder meer’, hetgeen aansluit bij de interpretatie door het UNHCR en de alternatieve toepassing van de twee verschillende benaderingen die in de rechtsleer waren ontstaan. Dit blijkt overigens expliciet uit de Memorie van Toelichting bij art. 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet:

“(…)”

Zelfs de perceptie van het behoren tot een bepaalde sociale groep, ook al is deze perceptie niet gegrond, is reeds afdoende om te worden beschouwd als deel van een ‘sociale groep’

“(…)”

Specifiek aangaande de problematiek van de georganiseerde misdaadbendes in El Salvador stelde het UNHCR dat ook het vermoeden dat iemand tot een (rivaliserende) bende behoort:

“(…)”

Vrij vertaald: “Bendes in El Salvador hebben herhaaldelijk geoordeeld dat een breed bereik aan handelingen van inwoners van het gebied dat onder controle staat van de bende als een teken van weerstand tegenover hun autoriteit. Daden die gewoonlijk worden beschouwd als een uitdaging ten opzichte van het gezag van de bende omvat – maar is niet gelimiteerd tot – : de bende bekritisieren, een traag of gunst tan een bendelid weigeren, discussiëren of kwaaddenkend kijken naar een bendelid, weigering om deel te nemen aan bendeactiviteiten of om lid te worden van de bende; afwijzing van seksuele aandacht van een bendelid, het hebben van (gepercipieerde) banden met een rivaliserende bende of een zone gecontroleerd door een rivaliserende bende; weigering om afpersingsgeld te betalen; het dragen van bepaalde kledij, tattouages of andere symbolen; deelname aan burgerlijke, religieuze of andere organisaties beschouwd als ondermijnend t.a. v. het gezag van de bendes; het

doorgeven van informatie over de bendes aan hun rivalen, de gezagsinstellingen of buitenstaanders. In sommige gevallen, wordt een vreemdeling die toevallig onuitgenodigd in de zone van een bende verschijnt, beschouwd als een ernstige belediging van de macht van de bende, personen die leven in de plekken die worden beschouwd als de onzichtbare grenzen tussen de territoria van de verschillende bendes.”

Verzoekers toonden middels hun verklaringen aan dat eerste verzoeker er enerzijds van werd verdacht van een rivaliserende bende te zijn gezien de benedeleden hem niet kenden en hem uitdrukkelijk verzochten zijn kledij uit te trekken om hem op tatoeages van rivaliserende bendes te controleren. In de bestreden beslissing wordt hieraan geheel voorbijgegaan. Tevens verklaarden beide verzoekers dat één van de benedeleden die eerste verzoeker bedreigde in het verleden reeds avances naar tweede verzoekster had gemaakt maar zij hierop nooit was ingegaan. Gezien de perceptie van de benedeleden dat eerste verzoeker van een rivaliserende bende was en het feit dat hij door de benedeleden niet gekend was in die zone, behoort eerste verzoeker wel degelijk tot een sociale groep in de zin van art. 48/3, §3, d) van de Vreemdelingenwet. Tevens kan tweede verzoekster worden beschouwd als behorende tot de sociale groep vrouwen die benedeleden afwijst op hun avances.

Eerste verzoeker verduidelijkte tijdens het gehoor dat de benedeleden hem ervan verdachten tot een rivaliserende bende te behoren omdat ze hem daar nog nooit hadden gezien en dat ze hem vroegen zijn broek te laten zakken om te controleren of hij geen tatoeages van rivaliserende bendes droeg (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, p. 9:

“(...)”

Ondanks de bevestiging van een aantal door de benedeleden gerespecteerde personen in die wijk, bleef het bendelid genaamd ‘Z’ volhouden dat hij verzoeker nog nooit eerder had gezien. Er deden zich verschillende incidenten voor t.a.v. eerste verzoeker en telkens stelde de benedeleden hem niet te kennen, hetgeen er duidelijk op wijst dat hij wel degelijk geviseerd werd en het niet om louter ‘incidentele’ gebeurtenissen gaat, zoals voorgehouden in de bestreden beslissingen van verzoekers. Het feit dat verzoekers niet precies weten wat de precieze aanleiding was, is dit het loutere feit dat eerste verzoeker niet opgroeide in de buurt; is dit het gevolg van de afwijzing van tweede verzoeksters op de seksuele aandacht van één van de benedeleden, alleszins blijkt duidelijk uit hun verklaringen, die coherent zijn, dat eerste verzoeker telkens werd gezocht door de benedeleden.

Daarnaast vermeldde eerste verzoeker – voor hij enig overleg kon plegen met tweede verzoekster – dat de benedeleden zijn vrouw en dochter reeds meermaals hadden lastiggevallen (notities eerste verzoeker p. 12-12):

“(...)”

Tevens vermeldde verzoeker – voorafgaand aan de pauze, dit is van cruciaal belang – dat de benedeleden het op zijn vrouw en kind gemunt hadden. Aan het einde van de notities van het gehoorverslag van eerste verzoeker (p. 17) staat er “Het bendelid zegt, ik wil u niet meer zien, wat zou het gevolg zijn voor u moest u toch terugkeren?”

Ze zouden me vermoorden, ze zouden mij en mijn familie iets aandoen. Ze hadden het op mijn dochtertje en mijn vrouw gemunt. “ Deze vraag werd – op uitdrukkelijke vraag van de raadvrouw van verzoekers – echter vlak voorafgaand aan de pauze gesteld en niet aan het einde van het gehoor (na mogelijk overleg met 2de verzoekster). De raadvrouw van verzoekers noteerde volgende verklaring: “(...)”

De raadvrouw van verzoekers maakte na ontvangst van de notities tijdig de opmerking om dit aan te passen en in te voegen op het tijdstip waarop de vraag in werkelijkheid werd gesteld (stuk 5), met name na volgende vraag (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, p. 16): “Moest u renta betalen aan de benedeleden? Neen eigenlijk niet, alleen als ik boodschappen ging doen en naar de supermarkt ging vroegen ge me iets, ik gaf hen frisdrank of een churro; dat is normaal in die zone vraagt altijd wel iemand naar iets.” De raadvrouw van verzoekers benadrukte het belang dat eerste verzoeker deze verklaring (dat men het gemunt had op zijn vrouw en dochter) reeds voorafgaand aan de pauze aflegde (zie ook stuk 5: notities raadvrouw verzoekers tijdens gehoor).

Desalniettemin staat in de bestreden beslissing t.a.v. eerste verzoeker – geheel foutief en in strijd met de werkelijkheid – te lezen dat eerste verzoeker pas de problemen die tweede verzoekster met de benedeleden ondervonden had, pas zou hebben verklaard na mogelijk overleg met 2de verzoekster, quod certe non. Bovendien dient erop gewezen te worden dat er na de verklaringen van tweede verzoekster geen enkele mogelijkheid tot overleg met eerste verzoeker was, gezien het tweede deel van zijn verklaringen (15u34-15u50) onmiddellijk aanvatte na het gehoor van tweede verzoekster (13u47-15u29). De betrokken protection officer heeft tweede verzoekster naar beneden begeleid en heeft eerste verzoeker onmiddellijk meegenomen voor verdere verklaringen.

Eerste verzoeker verduidelijkte aan het einde van zijn gehoor dat hij niet weet waarom de benedeleden hem precies viseerden, enerzijds is er het simpele feit dat hij niet is opgegroeid in die buurt maar in een buurt die onder controle staat van een rivaliserende bende, anderzijds verduidelijkte hij dat het bendelid

'Z' sinds lange tijd een oogje had op tweede verzoekster (notities gehoorverslag eerste verzoeker, p. 16-17):

"(...)"

Verzoekers benadrukken dat reeds van bij aanvang duidelijk is gebleken dat de tolk niet steeds alles vertaalde. Na de eerste korte pauze maakte eerste verzoeker hierover een opmerking stellende dat hij de indruk had dat niet alles vertaald werd en bevestigde de tolk dat zij hierop ook net aangesproken was door de protection officer. Gedurende het hele gehoor deden zich problemen voor, meermaals verklaarde verzoeker dat hij de indruk had dat men hem niet begreep, zelfs de tolk stelde verschillende malen dat zij de verklaringen van eerste verzoeker niet begreep:

- Niet alles wat ik zeg, wordt niet volledig vertaald Tolk het is mij nu gezegd (p. 7-)

- "Ik begrijp de vraag niet goed." (p. 9)

- "Waarom zeiden zij dat, waarom zou het risico groot zijn?" (tolk; ik begrijp het niet) (p. 14)

- "Hebt u vragen of opmerkingen of vragen over uw interview van vanmorgen? Gewoon ik wil zeker weten dat het duidelijk is." (p. 16)

Op een gegeven ogenblik keek de tolk zelfs richting de raadvrouw van verzoekers om te vertalen, gezien zij herhaaldelijk noodgedwongen is tussengekomen – hetgeen nochtans ten onrechte niet blijkt uit de notities van het gehoorverslag – om mee te vertalen gezien de tolk klaarblijkelijk eerste verzoeker niet verstond. Op verschillende tijdstippen heeft de raadvrouw van eerste verzoeker verduidelijkt wat hij precies had gezegd, gezien de tolk vaak parafraseerde en – vermoedelijk niet met opzet maar wegens gebrek aan ervaring – belangrijke informatie niet vertaalde.

De verklaringen van tweede verzoekster zijn volledig in overeenstemming met deze van eerste verzoeker (notities 2dt verzoekster p. 8):

"(...)"

Samenvattend kan worden besloten dat beide verzoekers coherente verklaringen aflegden aangaande de specifieke visering van eerste verzoeker. Bovendien blijkt niet dat geldelijke redenen de motieven waren voor vervolging van eerste verzoeker, zodat de vermelding in de bestreden beslissing dta het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen zou worden vervolgd, onvoldoende zou zijn om als sociale groep te worden beschouwd. Verwerende partij heeft ten onrechte geen enkele rekening gehouden met het feit dat eerste verzoeker ervan werd verdacht tot een andere bende te behoren en tweede verzoekster één van die bendeleden om romantiek vlak had afgewezen, zodat onvoldoende werd onderzocht of zij niet als deel uitmakend van de 'sociale groep' dienden te worden beschouwd, met name vermeend lidmaatschap van een rivaliserende bende en het feit dat tweede verzoekster een vrouw is die één van de bendeleden heeft afgewezen.

De bestreden beslissing is strijdig met art. 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet daar verzoekers ten onrechte niet worden beschouwd als behorend tot een 'sociale groep' die het slachtoffer zijn geworden van vervolging. Zulks is tevens strijdig met art. 3 Wet Formele Motivering daar de motivering geenszins kan worden geacht 'afdoende' te zijn. De bestreden beslissingen vermelden enkel dat afpersingen geen grond tot vervolging uitmaken, maar verwerende partij gaat hierbij geenszins in op de problematiek zoals aangebracht door verzoekers. Een dergelijk gebrekkig onderzoek naar het behoren tot een sociale groep in hoofde van verzoekers is tevens strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Verwerende partij had terzake meer onderzoek moeten voeren naar de invulling van het begrip sociale groep in het licht van de problematiek van bendevorming en alle hiermee verband houdende problemen in El Salvador. Het eerste middelenonderdeel is gegrond."

In een tweede middelenonderdeel betogen verzoekende partijen dat hun verklaringen geloofwaardig en coherent zijn en aanleiding geven tot erkenning van de vluchtelingenstatus. Zij zetten dit als volgt uiteen:

"Nu vaststaat dat verzoekers behoren tot een 'sociale groep' en zij aantoonde dat zij het slachtoffer waren van gerichte daden van vervolging en niet van louter incidenteel geweld vanwege bendeleden, hebben zij recht op internationale bescherming.

Waar eerste verzoeker in zijn bestreden beslissing wordt verweten de incidenten die plaatsvonden voor juni 2019 niet onmiddellijk te hebben aangehaald en hij ruimschoots voordien de gelegenheid zou hebben gehad deze te vermelden, dient benadrukt te worden dat één van die incidenten reeds verklaard bij de voorafgaande verklaring bij DVZ (vraag nr. 5 bij onderdeel 3. De vrees of het risico bij terugkeer):

"(...)"

Daarnaast volgde de verklaringen van eerste verzoeker over deze andere incidenten nadat alle vragen omtrent het incident van 27 juni 2019 werden gesteld en blijkt ook uit diens verklaringen zijn intentie om hierover verklaringen af te leggen (zie notities gehoorverslag eerste verzoeker p. 11):

"(...)"

Hieruit afleiden dat de verklaringen van verzoeker afbreuk zouden doen aan de waarachtigheid en ernst ervan (p. 3 bestreden beslissing eerste verzoeker), is dan ook manifest ongegrond en niet afdoende

gebaseerd op de werkelijke verklaringen van verzoekers. De motivering is dan ook niet afdoende en strijdig met art. 3 van de Wet Formele Motivering.

Dat de eerste ontmoeting van eerste verzoeker mogelijk slechts toevallig was gebaseerd op het feit dat de benedeleden verzoekers niet kenden – hoewel het vermoeden van verzoekers dat de afwijzing van tweede verzoekster t.a.v. het bendelid 'Z' een mogelijke specifieke aanleiding was van de problemen die zij ervoeren – zijn alleszins de latere ontmoetingen en gebeurtenissen niet louter 'accidenteel', zoals ten onrechte beoordeeld door verwerende partij.

Bovendien ontbreekt het deze gebeurtenissen geenszins aan de vereiste ernst. Verzoekers verklaarden duidelijk dat tijdens het incident dd. 27 juni 2019 het bendelid 'Z' eerste verzoeker op ernstige wijze bedreigde en stelde dat hij eerste verzoeker niet meer in de zone wilde zien. Uit de vraagstelling tijdens het verhoor en de bestreden beslissingen blijkt dat er ook enige twijfel/onbegrip was aangaande de bedreiging van de benedeleden die stelden dat ze eerste verzoeker er niet meer wilde zien. Om deze verwarring hierover, hetgeen mogelijk (ten onrechte) aanleiding zou geven te besluiten tot ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekers, te vermijden, verduidelijken verzoekers nogmaals de boodschap die de benedeleden aan eerste verzoeker meegaven.

Eerste verzoeker zette duidelijk uiteen dat tijdens het incident van 27 juni 2019 er verschillende personen op straat waren tussengekomen/het incident aanschouwden. Eerste verzoeker verklaarde dat de benedeleden – hoewel eerst geopperd om eerste verzoeker naar een afgelegen plek ('finca') te brengen om hem aldaar in stilte te vermoorden – niet wilden overgaan tot het doodschieten van alle personen die intussen aanwezig waren en getuige van het conflict. Indien zij slechts eerste verzoeker zouden vermoorden, zijn er immers teveel getuigen aanwezig, en de benedeleden wilden toen niet dat hierdoor het leger zou uitrukken en wilden vermijden dat er een groot conflict zou ontstaan (letterlijke woorden van eerste verzoeker "calientar la zona": "de zone doen ontploffen"). Om echter geen gezichtsverlies/eer te verliezen, hetgeen bevestigd wordt dat dit een belangrijk element is in het benedeleven in El Salvador (zie hieronder), dreigde het bendelid 'Z' ermee dat hij eerste verzoeker niet meer wilde terugzien en hij anders zou worden vermoord. Dat is hetgeen eerste verzoeker bedoelde met zijn verklaring dat 'de benedeleden steeds als winnaar uit een dergelijke gebeurtenis willen komen' (notities gehoorverslag eerste verzoeker, p. 16), hetgeen zonder meer plausibel is, wanneer men achtergrondinformatie aangaande het bendeprobleem in El Salvador leest.

Aangaande het niet willen leiden aan gezichtsverlies en het belang van het gezag van de bendes in El Salvador, kan worden gewezen op de bevindingen van het UNHCR:

(...)

Verzoekers problemen worden door verwerende partij niet ontkent, doch ten onrechte wordt door verwerende partij aangenomen dat zij niet specifiek werden geviseerd en bijgevolg evenmin bij terugkeer opnieuw problemen met bendes zouden ervaren, daar waar uit bovenstaande documentatie blijkt dat eens men problemen ervaart door zelfs een vermeende band met rivaliserende bendes en dat deze individuele bedreigingen niet afnemen door het tijdsverloop. Het feit dat verzoekers al enige tijd in België verblijven, is dus geenszins afdoende om aan te nemen dat hun problemen intussen zijn gaan liggen en zij bij terugkeer niet opnieuw zouden worden geviseerd.

De bestreden beslissing is strijdig met art. 3 Wet Formele Motivering wegens gebrekkige motivering aangaande de beoordeling van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, Artikel 3 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur daar onvoldoende rekening werd gehouden met de specifiek aangekaarte problemen in hoofde van verzoekers.

Het eerste middel is gegrond en dienvolgens dient verzoekers' vluchtelingenstatus te worden erkend."

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 4 van het Handvest, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van dit middel stellen verzoekende partijen op de hoogte te zijn van recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin geoordeeld wordt dat het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, doch menen zij "in hoofde dat wel degelijk elke geëmigreerde burger van El Salvador die terugkeert mogelijk problemen ervaart bij terugkeer, ondergeschikt dat zij afdoende hebben aangetoond (zie eerste middel) dat het geweld aan hun adres individueel en doelgericht is en zij hierdoor behoren tot een risicogroep voor het lijden ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet in geval van mogelijke terugkeer".

Zij wijzen erop dat uit de eigen bronnen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en met name de COI Focus "Salvador. Retour au pays des ressortissants"

van 9 januari 2020 blijkt dat niet uitgesloten is dat Salvadoranen die terugkeren door bendes worden gepercipieerd als hebbende voldoende geld gelet op het feit dat zij in het buitenland hebben gewoond en derhalve voorwerp kunnen uitmaken van afpersing en verder geweld. Volgens hen blijkt uit de eigen bronnen van het CGVS wel degelijk dat elke Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn/haar verblijf in het buitenland wordt blootgesteld aan vervolging, minstens aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij wijzen er verder op dat ook uit het zeer recente rapport “*Deported to Danger*” van Human Rights Watch van februari 2020 blijkt dat Salvadoranen die in het verleden problemen hadden ondervonden met bendeleden ernstige risico's lopen om bij terugkeer vermoord te worden.

Verzoekende partijen halen voorts aan dat in voormelde COI Focus verwezen wordt naar de specifieke risico's voor personen die reeds als kwetsbare personen moeten worden beschouwd, bijvoorbeeld door eerdere bedreigingen van bendeleden of het behoren tot de sociale groep ‘vrouwen’. Zij merken op dat uit deze COI Focus tevens blijkt dat personen die niet durven te re-integreren in de wijk waar ze voordien woonden bij een eventuele terugkeer ergere problemen kunnen ervaren dan deze waarvoor ze initieel emigreerden en dat de terugkeer van jonge personen meer risico's inhoudt om door bendeleden te worden gedood. Zij benadrukken in dit verband dat zij ook niet veilig konden verblijven bij verzoekers tante. Zij verwijten het CGVS bij de beoordeling van hun verzoeken in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in het geheel geen aandacht te hebben besteed aan hun sociale achtergrond en de mogelijkheden om zich veilig te re-integreren in het licht van hun specifieke profiel, daar waar de Raad in zijn arrest nr. 234 533 van 26 maart 2020 stelt dat de situatie van vrouwen en minderjarigen met verhoogde aandacht moet worden bekeken in het licht van een eventuele terugkeer. Zij wijzen erop uitdrukkelijk te hebben verklaard dat verzoekster reeds door één van de bendeleden werd lastiggevallen omdat hij gevoelens voor haar had en dat de bendeleden ook tijdens herhaaldelijke gebeurtenissen haar en haar albino dochter lastigvielen. Daarnaast wijzen zij op de bedreigingen van bendeleden waarvan verzoeker reeds slachtoffer is geweest. Gelet op de persoonlijke problemen die zij hebben gekend met de bendeleden en de kwetsbare status die zij en hun dochter hierdoor hebben, is het voor hen allen onmogelijk om terug te keren naar de buurt waar zij voor hun vertrek woonden, aldus verzoekende partijen. Indien hun problemen niet van die aard zouden zijn om hen in aanmerking te laten komen voor erkenning van de vluchtelingenstatus, kan volgens hen minstens worden aangenomen dat zij omwille van deze problemen specifiek zouden worden geviseerd door de bende MS-13 bij een eventuele terugkeer naar El Salvador.

Verzoekende partijen voeren voorts aan dat het algemene kennis is dat de Salvadoraanse overheid niet in staat is om haar burgers afdoende te beschermen tegen de geweldplegingen van de bendes en dat dit ook blijkt uit het reeds aangehaalde rapport van Human Rights Watch en uit een rapport van UNHCR van 23 april 2018, waarin de inefficiëntie van het politieel en justitieel apparaat in El Salvador werd blootgelegd.

In een tweede middelonderdeel betwisten verzoekende partijen onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, de COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019 en voormeld rapport van UNHCR dat er in El Salvador geen sprake zou zijn van een gewapend conflict of willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat het CGVS een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd naar de veiligheidssituatie in El Salvador door geen rekening te houden met voormeld rapport van Human Rights Watch van februari 2020, waaruit volgens hen blijkt “*dat er sprake is van willekeurig geweld op personen die terugkeerden zonder te beschikken over een specifiek profiel met een verhoogd risico*”. Voor zover de Raad dit onvoldoende zou achten om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, vragen zij minstens dat hun dossier wordt teruggestuurd naar het CGVS voor zorgvuldig onderzoek van de veiligheidssituatie.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de notities van de raadvrouw van verzoekende partijen betreffende hun persoonlijk onderhoud (stuk 4) en haar opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 14 januari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020 en de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De middelen zijn, wat de aangevoerde schendingen van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen elementen heeft aangebracht die er op zouden wijzen dat hij omwille van een van de criteria van het Verdrag van Genève zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd, omdat (B) de door hem aangehaalde bedreigingen door bendeleden en gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden, omdat (C) uit de informatie waarover het CGVS beschikt niet blijkt dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich ter staving van haar verzoek om internationale bescherming beroept op dezelfde motieven als deze die door verzoeker werden ingeroepen en dat in het kader van zijn verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden

beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van een incident op 27 juni 2019 waarbij verzoeker op de terugweg van zijn werk naar huis door een aantal bendeleden van MS-13 omsingeld en bedreigd werd omdat ze hem nog nooit in hun buurt hadden gezien en hem ervan verdachten tot een rivaliserende bende te behoren. Na tussenkomst van een buurtbewoonster en zijn schoonmoeder, die de bendeleden verzekerden dat ze hem kenden en dat hij uit de buurt kwam, lieten de bendeleden verzoeker gaan, zij het met de waarschuwing dat ze hem nooit meer wilden zien. Verzoekende partijen maken tevens melding van een voorval in december 2018 waarbij verzoeker, toen hij terugkwam van zijn werk, benaderd werd door een bendelid met de vraag of hij politie of militairen had gezien bij de bushalte. Het bendelid zou verzoeker vervolgens vijf dollar gevraagd hebben. Aangezien verzoeker maar drie dollar op zak had, diende hij die af te geven waarna hij zijn weg kon vervolgen. Verzoekende partijen halen verder aan dat zij in februari 2019 bij de ingang van een steegje waar zij langs moesten om inkopen te gaan doen tegengehouden werden door drie bendeleden, waarvan één een pistool uit zijn broek gehaald zou hebben en gezegd zou hebben dat hij verzoeker daar nog nooit gezien had. Een andere zou verzoeker echter herkend hebben, waarop verzoekende partijen weer mochten vertrekken. Ten slotte verklaart verzoekster nog verschillende keren te zijn lastiggevallen wanneer zij met haar dochter op stap was.

Verzoekende partijen stellen bij terugkeer naar El Salvador te vrezen voor hun leven en dat van hun gezin. Daarnaast vrezen zij dat hun drie jaar oude dochtertje zou worden gekidnapt door een bende.

Daargelaten de vraag of de door verzoekende partijen aangehaalde problemen betrekking hebben op één van de criteria van het Verdrag van Genève en of zij deze problemen aannemelijk hebben gemaakt, stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal vast dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in aanmerking te worden genomen. De adjunct-commissaris-generaal wijst er wat dit betreft in de bestreden beslissingen terecht op dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zijn familie gevisieerd wordt door bendelenden van MS-13. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn aanvaringen met bendeleden van MS-13 incidenteel waren, wat de adjunct-commissaris-generaal als volgt toelicht:

“Uit de door u aangehaalde feiten blijkt dat u het toevallige slachtoffer werd van machtsvertoon en pestgedrag van bendeleden die uw wijk controleerden. Bendeleden die u niet kenden spraken u aan op straat. Een keer werd u gevraagd 5 dollar te geven. Twee andere keren werd u gevraagd om uw identiteit aan te tonen. Na de betaling van 5 dollar en na vaststelling van uw identiteit kon u uiteindelijk uw weg verderzetten.

Zo verklaart u dat u op 27 juni 2019 op de terugweg van uw werk werd tegengehouden door bendeleden. Ze vroegen wie u was en zeiden u nooit gezien te hebben. U verklaart dat de betrokken bendeleden u niet aan het opwachten waren en dat ze daar rondhingen (CGVS, p. 13). U verklaart niet te weten of zij een probleem hadden met u persoonlijk hadden of dat ze u echt niet kenden (CGVS, p. 13). Later, nadat u met echtgenoot hebt kunnen overleggen, verklaart u weliswaar dat het bendelid die zei dat hij u niet kende dit deed omdat hij een oogje had op uw vrouw (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u dit dat pas later zegt, verklaart u dan weer dat u echt niet weet waarom hij u iets zou willen aandoen en dat dit een reden zou kunnen zijn (CGVS, p. 16). Na tussenkomst van omstaanders en uw schoonmoeder, die een van de bendeleden kende en die op haar beurt zelf gekend is in de buurt omdat uw schoonvader gekend is als de “koning van het ei” omdat hij gratis eieren aan de bendeleden gaf (CGVS, p. 11), kon u uw identiteit bevestigen en kon u gaan. U stelt dat de bendeleden u op het einde van het incident zeiden dat ze u, ondanks de bevestiging van uw identiteit, niet meer wilden zien. U denkt dat ze dit zeiden omdat ze altijd als winnaars uit zoiets willen komen (CGVS, p.16). Deze verklaring wijst niet op een persoonlijke en gerichte bedreiging. Dat uw schoonfamilie tot op heden nog steeds zonder problemen in de wijk woont bevestigt die vaststelling (CGVS, p.11).

Verder verklaart u dat u in december 2018 benaderd werd door een bendelid die u vroeg of u politie of militairen had gezien bij de bushalte. U zei dat u niemand had gezien. Het bendelid vroeg vijf dollar, u gaf hem drie dollar en stapte verder naar huis (CGVS, p. 12). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u om een specifieke reden werd aangesproken en bovendien hebt u met dat specifiek bendelid geen problemen meer gekend (CGVS, p. 13). Ook beweert u dat u in februari 2019 u samen met uw

echtgenote aan een steegje werd tegengehouden door bendeleden. Een bendelid zei dat hij u nog nooit gezien had en haalde een vuurwapen boven. Een ander bendelid herkende u en zei dit tegen de andere aanwezige bendeleden, waarop zij tegen u zeiden dat u naar huis mocht gaan (CGVS, p. 12). Ook hier blijkt geenszins dat de ontmoeting tussen u en de bendeleden meer dat toevallig was. Betreffende deze twee aanvaringen met bendeleden van MS 13 dient overigens te worden opgemerkt dat u, nadat u uw asielmotieven had aangehaald, gevraagd werd of u voor juni 2019 al problemen had gekend met de bendelenden. Hierop antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 10). Wanneer u ter bevestiging geconfronteerd wordt met deze verklaring antwoordt u affirmatief (CGVS, p.10). Dat u deze incidenten niet onmiddellijk aanhaalt maar pas na dat u hiertoe al ruimschoots de gelegenheid heeft gehad doet afbreuk aan de waarachtigheid en ernst ervan.”

In het eerste middel van hun verzoekschrift verwijten verzoekende partijen de adjunct-commissaris-generaal er geheel aan te zijn voorbijgegaan dat verzoeker door de bendeleden gepercipieerd werd als lid van een rivaliserende bende en niet gekend was in hun zone. De Raad stelt echter vast dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat verzoeker er door bendeleden van MS-13 daadwerkelijk van zou zijn verdacht tot een andere bende te horen. Bij het incident in februari 2019 werd verzoeker volgens zijn verklaringen door een van de betrokken bendeleden herkend als bewoner van de wijk en mocht hij weer gaan (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 12). Tijdens het incident van 27 juni 2019 had verzoeker naar eigen zeggen documenten op zak waarmee hij zijn verblijfplaats kon aantonen. Toen de situatie escaleerde werd die vervolgens ontijdend door de eigenares van een naburig restaurant, die de bendeleden verzekerde dat ze verzoekende kende en dat hij wel degelijk uit de zone komt die door MS-13 wordt gecontroleerd. Een personeelslid van deze vrouw zou er verzoekers schoonbroer en -moeder hebben bijgehaald en verzoekers schoonmoeder, die volgens verzoeker gekend is in de buurt en ook alle bendeleden kent, zou op haar beurt verzoekers identiteit bevestigd hebben (*ibid.*, p. 9-10). Hem gevraagd waarom hij dan denkt dat de bendeleden hem niet meer wilden zien, antwoordde verzoeker: *“Ik denk dat ze altijd als winnaars uit zoiets willen komen”* (*ibid.*, p. 16). In het eerste middel duiden verzoekende partijen deze laatste verklaring tegen de achtergrond van het bendeleven in El Salvador, waarin de eer van bendes en het respect voor hun gezag en regels centraal staan, zoals blijkt uit de bevindingen van UNHCR die zij aanhalen. Het gegeven dat bendes geen gezichtsverlies willen lijden wordt op zich niet betwist, doch verzoekende partijen tonen niet aan dat er in hun specifieke geval sprake was van een persoonlijke en gerichte bedreiging, in die zin dat de bendeleden die hen op 27 juni 2019 belaagden er daadwerkelijk van overtuigd zouden zijn geweest dat verzoeker banden had met (het gebied van) een rivaliserende bende, zelfs nadat meerdere personen hen hadden verzekerd van het tegendeel.

Het kan bovendien niet overtuigen dat de bendeleden die verzoeker op 27 juni 2019 belaagden toen hij na zijn werk huiswaarts ging hem nog nooit eerder in hun buurt zouden hebben gezien en gedacht zouden hebben dat hij uit de zone van een rivaliserende bende kwam. Vooreerst blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker al zeven jaar in de buurt woonde, dat hij van januari 2015 tot augustus 2016 en gedurende de laatste twee jaar voor zijn vertrek op dezelfde plaats in Soyapango werkte en dat hij vóór 2019 geen problemen heeft gekend met de bendeleden (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 4, 5 en 10, en stuk 7, verklaring DVZ van verzoeker, nr. 12). Verder blijkt dat verzoeker verschillende van de bendeleden waarmee hij in 2018 en 2019 in aanvaring kwam kende bij hun roepnaam en dat minstens één van de bendeleden die betrokken waren bij het incident op 27 juni 2019, gekend als ‘Z’, er ook bij zou zijn geweest toen verzoeker in februari 2019 werd tegengehouden nadat hij samen met verzoekster inkopen was gaan doen. Zoals hoger aangestipt, werd verzoeker toen herkend door één van de bendeleden en mocht hij beschikken (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 9, 12 en 13). Dat ‘Z’ verzoeker niet zou hebben herkend op 27 juni 2019, is dus niet aannemelijk, te meer daar verzoeker verklaard heeft dat ‘Z’ mogelijks de reden is waarom de bende hem toen wou schaden. ‘Z’ zou immers al vele jaren een oogje gehad hebben op verzoekster en er niet mee opgezet zijn dat zij nooit aandacht aan hem besteed had en samen was met iemand anders. Sterker nog, verzoeker meent dat de bendeleden twijfelden of hij wel in hun zone woonde en dachten dat hij uit de zone van de bende 18 kwam *“(o)mdat die persoon iets voelde voor mijn vrouw”* (*ibid.*, p. 16-17). Het hoeft geen betoog dat verzoekers redenering volstrekt geen steek houdt. Verzoeker verklaarde dat hij in 2012 naar Soyapango verhuisde omwille van zijn verlovings met verzoekster en dat hij met haar ging samenwonen in het huis van zijn schoonfamilie (*ibid.*, p. 4). Er kan dan ook worden aangenomen dat hij voor de aangehaalde problemen met bendeleden reeds meermaals aan haar zijde werd gespot en dat de bendeleden op de hoogte waren van hun verlovings en het feit dat verzoeker bij haar familie inwoonde, temeer daar verzoekers schoonouders gekend waren onder de bendeleden.

In zoverre verzoekende partijen suggereren dat de benedeleden slechts deden alsof ze verzoeker niet kenden bij wijze van voorwendsel om hem lastig te vallen en dat ze hem in werkelijkheid viseerden omwille van de genegeerde avances van één van hen, kunnen zij evenmin overtuigen. Verzoeker haalde dit motief aanvankelijk niet aan, hoewel hem meerdere keren gevraagd werd waarom hij door de benedeleden werd geïsoleerd. Verzoeker antwoordde keer op keer dat hij geen idee heeft en niet weet of dat ene benedeled, 'Z', een probleem had met hem of dat ze hem werkelijk niet kenden (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13 en 15-16). Na een pauze in zijn persoonlijk onderhoud gooide verzoeker het over een andere boeg en suggereerde hij dat hij zou zijn geïsoleerd omdat 'Z' een oogje zou hebben gehad op verzoekster (*ibid.*, p. 16). Deze laattijdige verklaring kan niet overtuigen in het licht van verzoekers eerdere en herhaaldelijk afgelegde verklaring dat hij niet wist of 'Z' al dan niet iets tegen hem had. Met hun betoog in het eerste middel dat hun raadvrouw na ontvangst van de notities van het persoonlijk onderhoud tijdig opmerkte dat de vraag op pagina 17 van de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud wat het gevolg zou zijn moest verzoeker terugkeren in werkelijkheid gesteld werd net voor de laatste pauze van 12u27 tot 15u34 en gevraagd heeft dit aan te passen, werpen verzoekende partijen geen ander licht op de voorgaande vaststellingen. Zoals blijkt uit de bestreden beslissingen en verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen, wordt verzoeker in dezen niet verweten dat hij niet eerder zou hebben vermeld dat de benedeleden het ook op zijn familie hadden gemunt, doch wel dat hij niet eerder vermeldde dat de benedeleden hen zouden hebben lastiggevallen omdat één van hen een oogje had op verzoekster. Waar verzoekende partijen erop wijzen dat "*er na de verklaringen van tweede verzoekster geen enkele mogelijkheid tot overleg met eerste verzoeker was, gezien het tweede deel van zijn verklaringen (15u34-15u50) onmiddellijk aanvatte na het gehoor van tweede verzoekster (13u47-15u29)*" en dat de *protection officer* van het CGVS verzoekster naar beneden begeleid heeft en verzoeker onmiddellijk heeft meegenomen voor verdere verklaringen, gaan zij eraan voorbij dat verzoekers persoonlijk onderhoud ruim voor aanvang van verzoeksters persoonlijk onderhoud reeds onderbroken werd en dat zij aldus ook ruim de tijd hadden om te overleggen. Of er al dan niet overleg is geweest tussen verzoekende partijen, laat de Raad in het midden en doet *in casu* niet ter zake. Het punt is hier dat verzoeker nooit eerder vermeldde dat de afwijzing van een van de benedeleden door verzoekster een mogelijke reden was waarom hij werd geïsoleerd, terwijl hij daartoe al ruimschoots de gelegenheid had gehad. Nog daargelaten het gegeven dat aan de notities van de raadvrouw van verzoekende partijen hoe dan ook geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend, stelt de Raad vast dat zij verzoekers verklaringen zoals die zijn neergeschreven door de dossierbehandelaar bevestigen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4).

Ook verzoekster maakte aanvankelijk geen melding van dit mogelijke motief. Haar gevraagd wat de benedeleden precies wilden van verzoeker, antwoordde verzoekster naast de kwestie dat ze rondhagen en vaak gedrogeerd zijn. Vervolgens gevraagd of er naar haar mening niets speciaals was dat ze van hem wilden, antwoordde zij andermaal naast de kwestie dat hun buurt in tweeën gedeeld wordt door een baan met aan de ene kant de ene bende en aan de andere kant de andere bende. Haar nogmaals dezelfde vraag gesteld, gaf verzoekster aan niet goed te weten wat de benedeleden tegen haar man zouden kunnen hebben. Pas wanneer verzoekster nog eens expliciet gevraagd werd waarom zij denkt dat zij en verzoeker persoonlijk zullen worden geïsoleerd bij terugkeer, opperde zij dat er misschien jaloezie in het spel is omdat zij vroeger nooit is ingegaan op avances van benedeleden. Gevraagd of er een concrete aanleiding is om dit aan te nemen, stelde verzoekster weet te hebben van een man die op haar verliefd was. Verzoekster heeft er echter het raden naar waarom die man pas in 2019 actie zou ondernemen, terwijl zij en verzoeker in 2017 getrouwd zijn (adm. doss., stuk 4B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8). Deze vage en weinig consistente verklaringen kunnen niet overtuigen.

Waar verzoekende partijen over de twee aanvaringen met benedeleden van MS-13 die verzoeker vóór juni 2019 zou hebben gehad in het eerste middel opmerken dat verzoeker één van die incidenten reeds vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en op het CGVS zijn intentie om hierover verklaringen af te leggen had kenbaar gemaakt nadat alle vragen over het incident van 27 juni 2019 werden gesteld, gaan zij eraan voorbij dat één van deze vragen net was of verzoeker voor juni 2019 al problemen had gehad met benedeleden, waarop hij ontkennend antwoordde (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10). Indien zij hun eerdere problemen met benedeleden van MS-13 niet louter als 'accidenteel' beschouwen doch als deel uitmakend van een gerichte en aanhoudende vervolging, mag worden verwacht dat verzoeker er op dat moment melding van zou hebben gemaakt, *quod non*.

Wat betreft de door verzoekende partijen aangehaalde vrees dat hun dochter zou worden gekidnapt maakt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker de volgende terechte opmerking:

“(…) dat u dit element pas aanhaalde op het moment dat u expliciet wordt geconfronteerd met uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken hierover. De ernst ervan is dan ook in het gedrang. U beweerde dat bendeleden uw vrouw bij verschillende gelegenheden vroegen om haar dochter vast te pakken en dat uw vrouw dit weigerde (CGVS, p. 12). Uw echtgenote verklaarde in dit verband dat bendeleden haar tegenhielden en zeiden dat haar dochtertje heel mooi was, te mooi om een dochter te kunnen zijn van jullie. Ze wilden uw dochter vastpakken. Uw vrouw was bang dat uw dochter gekidnapt zou worden (CGVS (...), p. 7). Uit uw verklaringen noch uit de verklaringen van uw vrouw kan worden afgeleid dat de vrees voor kidnapping van uw dochter speculatief en hypothetisch is, doch niet gestoeld is op ernstige concrete feiten.”

Verzoekende partijen voeren in het eerste middel aan dat verzoeker op het CGVS vermeld heeft, nog voor hij met verzoekster enig overleg kon plegen, dat de bendeleden zijn vrouw en dochter reeds meermaals hadden lastiggevallen en citeren zijn verklaringen in dit verband. Zodoende doen zij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen dat (i) verzoeker dit element tijdens zijn persoonlijk onderhoud pas aanhaalde toen hij expliciet werd geconfronteerd met de verklaringen die hij hierover aflegde bij de DVZ en dat (ii) uit de verklaringen van verzoekende partijen niet kan worden afgeleid dat hun vrees voor kidnapping van hun dochter gestoeld is op ernstige en concrete feiten of aanwijzingen in die zin.

Verzoekende partijen merken in het eerste middel nog op dat de tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker op het CGVS aanwezige tolk niet steeds alles vertaalde, dat verzoeker meermaals verklaarde dat hij de indruk had dat men hem niet begreep en dat zelfs de tolk verschillende malen stelde dat zij de verklaringen van verzoeker niet begreep. Zoals verwerende partij terecht aanhaalt in haar nota met opmerkingen, laten verzoekende partijen evenwel na *in concreto* aan te duiden welke motieven van de bestreden beslissingen niet correct zouden zijn als gevolg van een verkeerde of onvolledige vertaling door de tolk. De omstandigheid dat verzoeker of de tolk tijdens het meerdere uren durende persoonlijk onderhoud enkele keren hebben aangegeven elkaar niet te begrijpen, duidt er niet op dat er zich gedurende het hele gehoor vertaalproblemen hebben voorgedaan, zoals verzoekende partijen nochtans voorhouden. Uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud blijkt in tegendeel dat dit op normale wijze verlopen is. Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat hun raadvrouw tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker herhaaldelijk noodgedwongen is tussengekomen om mee te vertalen omdat de tolk hem klaarblijkelijk niet verstond en dat zij op verschillende tijdstippen heeft verduidelijkt wat hij precies gezegd had omdat de tolk vaak parafraseerde en belangrijke informatie niet vertaalde. Zij beklagen zich erover dat dit niet blijkt uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud. De Raad stelt vast dat hun raadvrouw hiervan echter geen melding heeft gemaakt in haar opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud, waarvan zij een kopie voegen bij hun verzoekschrift (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5). Gelet op het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid, tweede zin, van de Vreemdelingenwet kunnen verzoekende partijen hierover in het kader van onderhavig beroep geen dienstige opmerkingen meer maken.

Verzoekende partijen slagen er met hun betoog niet in het louter incidentele karakter van de door hen aangehaalde gebeurtenissen en feiten te weerleggen en aan te tonen dat verzoeker specifiek werd geïdendeerd door leden van MS-13 omwille van zijn vermeend lidmaatschap van een rivaliserende bende of omdat verzoekster in het verleden een van de bendeleden zou hebben afgewezen. De omstandigheid dat zij hierover onderling coherente verklaringen hebben afgelegd, zoals verzoekende partijen in het eerste middel aanvoeren, is niet van aard om de hogere concrete en pertinente vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Bijgevolg maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar El Salvador met een redelijke mate van waarschijnlijkheid opnieuw zullen worden benaderd en geïdendeerd door de bendeleden door wie zij voor hun vertrek uit El Salvador zouden zijn belaagd. De verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat, eens men geïdendeerd wordt door de bendes, de ernst van de dreiging niet afneemt na verloop van tijd volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke.

Voorts stellen verzoekende partijen in het tweede middel *“dat elke geëmigreerde burger van El Salvador die terugkeert mogelijk problemen ervaart bij terugkeer”* en dat uit de bronnen waarnaar het CGVS in de bestreden beslissingen verwijst wel degelijk blijkt dat elke Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet. Zij stippen aan dat uit het rapport “*Deported to Danger*” van Human Rights Watch van 5 februari 2020 blijkt dat Salvadoranen die in het verleden problemen hebben ondervonden met benedeleden ernstige risico's lopen om vermoord te worden bij terugkeer. Niettegenstaande verzoekende partijen er klaarblijkelijk een andere lezing op nahouden, kan op basis van deze landeninformatie niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen actueel nog enige persoonlijke vrees voor vervolging dienen te hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijzen gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekende partijen tonen allerm minst aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een dergelijk specifiek profiel. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

Hoewel verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij opmerken dat de situatie van jonge personen, vrouwen en minderjarigen met verhoogde aandacht moet worden bekeken in het licht van een eventuele terugkeer, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar een bepaald profiel, doch dat het eventuele risico bij terugkeer *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt. Wat dit betreft verwijzen verzoekende partijen slechts naar het feit dat verzoekster reeds door één van de benedeleden werd lastiggevallen omdat hij gevoelens voor haar had en dat de benedeleden haar en haar dochter herhaaldelijk lastigvielen, welke problemen omwille van hoger uiteengezette redenen niet geacht kunnen worden aanleiding te geven tot een gegronde vrees bij terugkeer. Overigens merkt de Raad op dat verzoekster niet het profiel heeft van een alleenstaande vrouw en dat de dochter van verzoekende partijen niet het profiel heeft van een niet-begeleide minderjarige. Nu verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij hun wijk in San Salvador dienden te verlaten omdat zij er gevisieerd werden door leden van MS-13, is er geen reden om aan te nemen dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar deze wijk. Verzoekende partijen brengen geen ernstige en concrete redenen aan waarom zij zich niet zouden durven te re-integreren in hun wijk, zodat evenmin kan worden aangenomen dat zij bij terugkeer ergere problemen zullen ervaren dan deze waarvoor zij er initieel zouden zijn vertrokken. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad in dit verband is niet dienstig, nu elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, rekening houdend met de elementen eigen aan het concrete geval. Verzoekende partijen tonen niet aan dat de feiten die ten grondslag lagen aan de rechterlijke uitspraak waarnaar zij verwijzen dezelfde zijn als, dan wel vergelijkbaar zijn met, de feiten en elementen waarop zij zich beroepen in het kader van onderhavige verzoeken om internationale bescherming.

De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om bij een terugkeer (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het algemene kennis is dat de Salvadoraanse overheid niet in staat is om haar burgers afdoende te beschermen tegen de geweldplegingen van de bendes en een rapport van UNHCR aanhalen waarin de inefficiëntie van het politieel en justitieel apparaat in El Salvador werd blootgelegd, wijst de Raad erop dat vermits de door hen voorgehouden problemen in

El Salvador onvoldoende zwaarwichtig zijn, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

De tijdens de administratieve procedure neergelegde identiteitskaarten en paspoorten (adm. doss., stuk 5+B, map met 'documenten') bevestigen de identiteit en nationaliteit van verzoekende partijen en hun dochter, welke elementen *in casu* niet ter discussie staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de beoordeling van hun verzoeken onder punt 2.3.3. van dit arrest, waarbij eveneens en om dezelfde redenen moet worden vastgesteld dat de door hen aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In dit verband wijst de Raad er nog op dat verzoekende partijen niet kunnen volstaan met het verwijzen naar een risicoprofiel om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekende partijen dienen dit risico *in concreto* aannemelijk te maken en blijven wat dit betreft in gebreke.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen *in casu* ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *"most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons"* (zie: *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *"An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van

Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen suggereren, kan uit voormeld rapport van Human Rights Watch van 5 februari 2020 overigens niet worden besloten dat het niet (langer) opgaat te stellen dat het geweld in El Salvador in essentie doelgericht van aard is. Zoals hoger reeds werd aangestipt, heeft dit rapport in het bijzonder betrekking op personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in veel gevallen een specifiek profiel hebben, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat hieruit kan blijken dat verzoekende partijen een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekende partijen zeer ondergeschikt vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN